

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 18 nr. 10

oktober 2006

POLITISKE FORTRÆNGNINGER

Den amerikanske Kongres gav i slutningen af september sin velsignelse til, at præsident George W. Bush kan kidnappe terrorismistænkte hvor som helst på kloden, tilbageholde dem uden dommerkendelse, udsætte dem for fysisk tortur, fremstille dem for et militærtribunal og dømme dem til døden, uden at de eller deres forsvarere har set hele bevismaterialet. Den amerikanske Højesteret havde tidligere på året utvetydigt erklæret denne praksis i strid med Den amerikanske Forfatning. Så Bush-regeringen havde behov for et legalt figenblad, og fik det – i hvert fald indtil Højesteret river det af igen, når loven engang skal godkendes.

Flertallet i både Repræsentanternes Hus og Senatet vidste kun alt for godt, at dette var riv rask ruskende forkert. Men de bukkede under for trusler fra Det hvide Hus om, at de ville blive udstillet som »anti-amerikanske« og »bløde overfor terrorister« i valgkampen op til midtvejsvalget i november. »Politiske eunukker« var den pæneste betegnelse den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche kunne finde til at beskrive den sørgelige forsamling af impotente kujoner, der for tiden befolker kongressen i Washington.

Men præsident Bush skal ikke være sikker på, at han har reddet midtvejsvalget for de hårdt trængte republikanske kandidater. Avisen The Washington Post har forladt regeringens heppekor og ladet Watergate-journalisten Bob Woodward begå karaktermord på George W. Bush og alle hans trofaste mænd. »State of Denial« hedder bogen, »En tilstand af Fortrængning«. Og bogen fremstiller George W. Bush som en svagt begavet leder, der ikke tør revurdere egne beslutninger, og som lever afsondret fra den virkelighed, vi andre befinder os i. Det er der vist ikke noget nyt i. Men det er der i oplysningerne om, at vicepræsident Cheneys nærmeste krigsrådgiver hedder Henry Kissinger. Og at det er fra ham, at Bush og Cheney har hentet modstanden mod at trække tropperne hjem fra Irak. Spøgelset fra Vietnam er tilbage, og faren for et angreb på Iran er overhængende.

Det kunne statsminister Anders Fogh Rasmussen så tænke over, inden han næste gang kopierer Bush-regeringens argumenter mod at trække de danske soldater hjem. I det hele taget trænger både han og regeringen til en grundig psykologisk undersøgelse. Man har tilsyneladende »fortrængt«, at det ideologiske formål med regeringens skattestop var at fremtvinge netop de nedskæringer i den offentlige sektor, som kommunerne nu står med ansvaret for. Lukning af børnehaver, nedslidning af skoler og tragiske forhold i ældreplejen skyldes hverken kommunesammenlægning eller dårlig forvaltning – men en bevidst kanalisering af samfundsoverskuddet væk fra den offentlige sektor. Husk nu at forklare det til forældre, børn og pædagoger, Anders!

LUFTKRIG MOD IRAN

Det meste af verden drog et lettelsens suk, da USA's udenrigsminister **Condoleezza Rice** den **31. maj** lod meddele, at den amerikanske regering ville tilslutte sig de forhandlinger med **Iran**, som **EU** og **Rusland** havde indledt. Dermed var faren for, at USA egenhændigt ville tage militære midler i anvendelse for at stoppe Irans kontroversielle atomprogram, tilsyneladende drevet over. Men den amerikanske statsmand og fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** advarede allerede dengang indtrængende om ikke at sætte forhåbningerne om en fredeligere amerikansk politik overfor Iran alt for højt, så længe vicepræsident **Dick Cheney** havde sin daglige gang i **Det hvide Hus** (se også *Prometheus*, juni '06). Og den advarsel har vist sig at være særdeles velplaceret.

Adskillige kilder i **Bush-regeringen** har over amerikanske medier bekræftet, at vicepræsident Cheney blev rasende, da udenrigsminister Rice sikrede sig præsident **Bush**' tilladelse til at koble USA på de europæiske diplomatiske forhandlinger med Iran. I Cheney's øjne var det et helt unødvendigt knæfald for regimet i **Teheran**, som alligevel ikke ville få nogen som helst udsættende virkning på hans og forsvarsminister **Donald Rumsfelds** langt fremskredne forberedelser til et snarligt amerikansk luftangreb.

Nu er »diplomatiets sommer« så ved at være forbi, og »efterårets krig« rykket faretruende nær. Den **18. september** offentliggjorde den amerikanske tænketank **The Century Foundation** i **New York** en **26-siders** rapport med titlen »The End of 'The Summer of Diplomacy': Assessing U. S. Military Options on Iran« (»Afslutningen på 'Diplomatiets Sommer': En Vurdering af USA's Militære Muligheder overfor Iran«) skrevet af fhv. oberst i det amerikanske luftvåben **Sam Gardiner**, der har en lang karriere bag sig som underviser i militærstrategi på adskillige amerikanske militære læreanstalter.

Ifølge oberst Gardiner er et omfattende amerikansk luftangreb på Irans atomanlæg og militære installationer meget nært forestående. Han medgiver åbent i rapportens indledning, at de fleste af hans egne europæiske kontakter udtrykker stor skepsis overfor hans advarsler, fordi de simpelthen ikke kan se »meningen« med et sådant angreb. USA vil næppe få held til at ødelægge alle de iranske atomanlæg endsige fremprovokere Teheran-regimets fald, som vicepræsident Cheney åbenlyst drømmer om. I stedet vil et amerikansk angreb med stor sandsynlighed destabilisere hele **Mellemøsten**, udløse gengældelsesangreb på **Israel** og andre af USA's allierede, fremprovokere afbrud af olieforsyningerne til **Vesten** (med ødelæggende virkninger på den amerikanske økonomi, se nedenstående *-red.*) og dramatisk mindske USA's globale politiske indflydelse.

Men oberst Gardiner advarer **Europa** om, at man simpelthen ikke har forstået den amerikanske regerings politik, hvis man fortsat forventer, at den skal »give mening«. Ret beset gav angrebet på **Irak** aldrig mening, og det vil det kommende angreb på Iran heller ikke gøre. Internt i Det hvide Hus er »logikken« bag planerne om et angreb på Iran baseret på syv simple »sandheder«: At Iran allerede er i fuld gang med at udvikle masseødelæggelsesvåben; at Iran ignorerer det internationale samfund; at Iran støtter **Hizbollah** og terrorisme; at Iran blander sig i konflikten i Irak og så småt er begyndt at gøre det samme i **Afghanistan**; at befolkningen ønsker et

regimeskifte; at internationale sanktioner ikke vil virke, samt at man slet ikke kan forhandle med disse mennesker.

Fra dette perspektiv er en militær konflikt »uundgåelig«, og bringer man **Bush-regeringens** egen doktrin om »præventiv krigsførelse« i anvendelse, vil det være i USA's interesse at tage konflikten så hurtigt som muligt frem for at vente til senere. Ifølge samme militærdoktrin indgår taktiske atomvåben i det våbenarsenal, som står til rådighed for et sådant angreb.

Den allervigtigste faktor i fremdriften mod et snarligt militært angreb er dog **George W. Bushs** egen sindstilstand, advarer oberst Gardiner. Ifølge nærtstående kilder ser præsident Bush sig selv som en miskendt **Winston Churchill**, der først vil blive fuldt værdsat af eftertiden, længe efter han har forladt embedet. Han er desuden overbevist om at have en »hellig mission« i Mellemøsten, og han skal have sagt til sine nærmeste, at han »bliver nødt til« at iværksætte et angreb, fordi hans efterfølger aldrig vil få friheden til at gøre det, selv om det måtte blive en republikaner. Derfor er han den eneste, der kan »gøre det rette« overfor Iran.

Oberst Sam Gardiner påpeger, at de fysiske forberedelser til et amerikansk angreb på Iran har været i gang siden **sommeren 2004**. Specialstyrker har opereret intensivt overalt på iransk territorium for at kortlægge kommende bombemål. Førerløse spion- og angrebsfly har været indsat siden **foråret 2005**, hvor amerikanske specialstyrker også indledte et operationelt samarbejde med bevæbnede iranske modstandsgrupper. I begyndelsen af **2006** gennemførte kommandoenheder angreb på **Den republikanske Gardes** forsyningskolonner i **Balutjistsans-provinsen** i et forsøg på at stoppe våbenleverancer til de shiia-muslimske oprørere i Irak.

Et amerikansk angreb vil sandsynligvis blive indledt med en **fem dages** intensiv bombekampagne mod de **400** vigtigste mål indenfor den iranske atomindustri og det militære apparat. Udover de atomare berigelsesanstalt vil man forsøge at fratage Iran muligheden for gengældelse ved at ødelægge missilanlæg, luftbaser og marinefartøjer m.v. Efter en evaluering af de første fem dages bombetogter vil luftkrigen blive udvidet til en bredere vifte af militære installationer, offentlige bygninger og en målrettet indsats for at ramme og dræbe de politiske ledere. Oberst Gardiner påpeger i sin rapport, at alle erfaringer fra **2. Verdenskrig**, **Korea-krigen**, **Vietnam-krigen** og senest Israels angreb på **Libanon** entydigt viser, at man ikke kan fremprovokere et regimeskifte gennem en luftkrig.

Man skal ikke regne med, at USA denne gang går til FN's **Sikkerhedsråd** for at få opbakning til et angreb på Iran. Ifølge oberst Gardiner vil USA selv stå for hele kampagnen, med diskret støtte fra **Storbritannien**, **Frankrig** og Israel. Og man skal heller ikke regne med at angrebsplanerne vil blive forelagt **Den amerikanske Kongres**. Allerede under optakten til krigen mod Irak gjorde Bush-regeringen det klart, at ifølge dennes egen tolkning af **Den amerikanske Forfatning**, har præsidenten entydigt ret til at starte en militærkonflikt. Kongressen vil først efterfølgende blive informeret.

Desværre ville Kongressen næppe besidde det tilstrækkelige mod og mandshjerte til at stoppe Bush-regeringens nye krigsplaner, selv hvis den fik chancen. Den **11. september** udsendte Lyndon LaRouche en opfordring til den amerikanske befolkning om at hjælpe med til at lægge pres på **Det amerikanske Senat** for at få indledt rigsretssager mod både

præsident George Bush og vicepræsident Dick Cheney. Anledningen var offentliggørelsen af en rapport fra **Senatets Særlige Efterretningskomité**, der i utvetydige vendinger fastslog, at hele Bush-regeringen, med præsidenten og vicepræsidenten i spidsen, havde løjjet overfor Kongressen og den amerikanske befolkning i optakten til krigen mod Irak. Løgne som vicepræsident Cheney uden blusel gentog i et stort anlagt tv-interview den **10. september**. Ydermere forsøgte neokonservative kredse tæt forbundet til regeringen, i et propagandistisk »doku-drama« på den landsdækkende tv-kanal **ABC**, skamløst at give fhv. præsident **Clinton** skylden for terrorangrebene den **11. september 2001**.

Og intet mindre end en rigsretssag kan tilsyneladende stoppe Bush-regeringens lovløse fremfærd. Tidligere på sommeren erklærede **Den amerikanske Højesteret** Bush-regeringens internering af fanger i **Guantanamo-Lejren** på **Cuba** og de hemmelige fængsler rundt om på kloden klart i strid med Den amerikanske Forfatning. Men i stedet for at ophøre med de grundlovsstridige interneringer fremlagde Bush-regeringen et lovforslag, der skulle lovliggøre den ulovlige praksis, inkl. anvendelsen af tortur under forhør. Bush-regeringen ville have Kongressens tilladelse til at bryde både forfatning og **Geneve-konventionen**. I første omgang mødte Bush intens modstand fra bl.a. de tre republikanske senatorer **John McCain**, **John Warner** og **Lindsey Graham**, og tidligere prominente regeringsmedlemmer, med fhv. udenrigsminister **Colin Powell** i spidsen, undsagde åbenlyst præsidentens forsøg på at lovliggøre tortur. Alligevel faldt et stort flertal i både **Repræsentanternes Hus** og Senatet til patten, efter et massiv politisk pres fra Det hvide Hus, og den **29. september** vedtog Kongressen præsident Bush' let modificerede lovforslag. Avisen *The New York Times* kaldte vedtagelsen for et lavpunkt i USA's politiske historie.

Bush-regeringens »sejr« kan give et lille pusterum til de trængte republikanske kandidater forud for midtvejsvalget til Kongressen den **7. november**. Men heller ikke meget længere, for de fleste forventer at Den amerikanske Højesteret afviser den nye lov. Det er rigtig dårligt nyt for præsident Bush. Ifølge en artikel i *The Chicago Sun-Times* den **23. september**, skrevet af det tidligere demokratiske medlem af Repræsentanternes Hus **Elizabeth Holtzman**, der var blandt de prominente lovgivere bag rigsretsprocessen mod **Richard Nixon**, er præsident Bush skræmt fra vid og sans ved tanken om at blive ramt af en rigsretssag, inden hans embedsperiode udløber, eller blive anklaget for krigsforbrydelser ved en almindelig domstol, når han engang har forladt Det hvide Hus. Det var blandt andet det, den nye lov skulle forhindre.

FINANS- OG BOLIGBOBLER BRISTER

Den **20. september** meddelte **Nicholas Maounis**, grundlægger af hedgefonden **Amaranth Advisors LLC** med hovedsæde i **Greenwich, Connecticut**, at fondens investorer måtte se i øjnene, at **65%** af deres indskud, nærmere bestemt **6 mia.** ud af **9 mia. dollars**, var forsvundet op i den blå luft på bare tre uger, takket være fejlslagne spekulationer på det amerikanske naturgasmarked. Dermed var det største hedgefondssammenbrud siden **LTCM** en realitet (i **september 1998** kastede den store amerikanske hedgefond **LTCM** hele det internationale finanssystem ud i en krise, der nær havde endt i et totalt systemsammenbrud, se også *Agro-Nyt*, **okt. '98**).

Men direktør Maounis havde også »gode nyheder« til investorerne. En egentlig konkurs af **Amaranth** var blevet afværget i sidste øjeblik, takket være indskud af ny kapital »udefra«. »Udefra« viste sig senere at være en af **Amaranth** største kunder, **Wall Street-giganten J.P. Morgan** og hedgefonden **Citadel** i **Chicago**, mens den tredje storinvestor, **Citygroup** i **New York**, stod klar i kulissen med yderligere kontanter, hvis det havde været nødvendigt.

I efteråret **1998** måtte **USA's** daværende finansminister, **Robert Rubin**, vride armen om på **12** af verdens største banker for at få dem til at skyde ny kapital ind i **LTCM** for at afværge en egentlig konkurs, der kunne have trukket hele banksystemet med sig i faldet. Denne gang var bankerne altså selv hurtigt ude af starthullerne, men det betyder ikke, at alt er »som det skal være«. Den **27. september** samledes de ledende direktører for verdens **16** største banker hos **Den amerikanske Føderalbank** i New York for at diskutere de hastigt voksende faresignaler fra det vildtvoksende globale spekulationscirkus. Officielt sidder verdens banker, pensionskasser og hedgefonde og sælger og køber spekulationspapirer, kaldet derivater, til en samlet årlig værdi af **283.200 mia. dollars**. Men det virkelige tal er mange gange større, for en stor del af derivathandlen figurerer slet ikke på bankernes regnskaber.

Den **28. september** ringede de helt store alarmklokker så på forsiden af den britiske finansavis *The Financial Times* i **London**. I en rapport fra mødet hos føderalbanken i New York stod der bl.a.: »Tre af verdens mest magtfulde finanstilsyn har taget det usædvanlige skridt at udsende en fælles advarsel om, at de enkelte lande ikke længere er i stand til at håndtere den risiko, der er forbundet med den eksplosive vækst i derivater, og derfor må og skal der etableres et samarbejde på tværs af landegrænser«. De tre nævnte finanstilsyn var det britiske **Financial Services Authority, FSA**, **Den amerikanske Føderalbank** i New York og det amerikanske finanstilsyn, **US Securities and Exchange Commission, SEC**, og hele ordlyden af deres fælles advarsel blev trykt på ledersiden, underskrevet af Sir **Callum McCarthy**, formand for FSA, **Timothy Geithner**, præsident for Føderalbanken i New York, og **Annette Nazareth**, kommissær for SEC.

Men *Prometheus'* egne kilder i finansverdenen advarer om, at den helt store trussel om en »økonomisk og finansiel katastrofe **1000** gange værre, end det vi så i **30'erne**« kommer fra det punkt, hvor boligboble møder finansboble, nemlig det amerikanske ejendomsmarked. Den amerikanske boligboble er af en helt anden natur, end den vi har oplevet herhjemme i **Danmark**. Mens de danske kreditforeninger har holdt liv i festen med nye »produkter« som **flexlån** og **afdragsfrie lån** m.v., har den uregulerede jungle af private kreditselskaber, pantelånere, lokalbanker og hedgefonde, der operer på det amerikanske ejendomsmarked, holdt liv i boblen med langt mere »kreative« instrumenter. »**Option ARM**« hedder det seneste lokkemiddel, som på dansk bliver noget i retning af: »realkreditlån med fleksible renter og afdrag«. Her kan man stort set selv vælge, hvor meget man har lyst til at indbetale hver måned. Der er dog et minimumsbeløb, men det dækker hverken renter eller afdrag. Restancen mellem indbetaling og påløbne renter overføres bare til hovedstolen, »no problem«. Sådan kan man bo billigt i et dyrt hus. Problemet er bare, at jo længere man bor i huset, jo fattigere bliver man. Og det går lige til den dag, hvor renten

stiger, eller hovedstolen er vokset så meget, at minimumsbeløbet automatisk reguleres. For de fleste »option ARM-lån« er den første regulering af minimumindbetalingen så dramatisk, at kun de allerfærreste har råd til at blive boende.

Millioner af amerikanske familier er gennem en meget aggressiv markedsføring blevet lokket til at omlægge deres fast forrentede realkreditlån til de nye option ARM-lån eller lokket til at købe huse, de aldrig vil få råd til at sidde i. I nogle tilfælde har kreditselskaberne lokket helt nye kunder til ved at love, at deres kreditværdighed ikke vil blive undersøgt. »Ingen dokumenter nødvendige«, hedder det i reklamerne. »Mareridtskreditter« kaldte det amerikanske ugemagasin *BusinessWeek* dem i sin udgave, dateret den **11. september**. Og i skræmmende detaljer beskrev magasinet det mareridt, der allerede er levende virkelighed for millioner af amerikanske familier. I **Californien** og andre delstater er antallet af tvangsauktioner eksploderet, huspriserne er i frit fald, og millioner har mistet deres livs opsparing. »Option ARM-lånene er som en neutronbombe«, sagde **George McCarthy** fra **Ford Foundation** i New York til *BusinessWeek*, »de dræber alle menneskene, men lader husene stå«.

Ifølge *BusinessWeek* lider både banker og kreditselskaber af den illusion, at den voksende krise på boligmarkedet aldrig bliver deres problem. Bankerne har jo sikkerhed i huset, og de bliver som nævnt stående. Kreditselskaberne bogfører indbetalingerne fra option ARM-lånene som maksimum, selv om de faktisk indbetalte beløb kun er minimum. Det har de lov til ifølge regnskabsloven. Det skaber gigantiske »fantom-overskud« i kreditselskabernes regnskaber. Tabsrisikoen videresælger de så gennem hedgefonde til det øvrige finansmarked i form af sammensatte kreditderivater. Og det er her boligboblen møder finansboblen. Det globale derivatmarked er spækket med afledte gældspapirer, der har deres rod i det amerikanske ejendomsmarked. De faldende huspriser i Californien kan hurtigt blive et globalt finansproblem.

BANKERNES POLITISKE AGENT

Den **23. april 1983** samledes en underlig blanding af højreorienterede rigmænd, journalister og regeringsembedsmænd i en lejlighed på **Manhattan, New York**, tilhørende **Wall Streets** »litterære« finansmand **John Train**. Anledningen til mødet var den tv-tale præsident **Ronald Reagan** havde holdt nøjagtig en måned tidligere, hvori han havde annonceret, at **USA** ville opbygge et laserbaseret strategisk antimissilsystem, **SDI**, også kaldet »stjernekrigsprojektet«, og hvor han havde inviteret **Sovjetunionen** til at deltage i udviklingen af defensive forsvarssystemer, der kunne gøre atombærende missiler »forældede«. Den intellektuelle ophavsmand til SDI-projektet var den demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**, som præsident Reagan havde mødt i en politisk debat i **New Hampshire** under valgkampen i **1980**. Formålet med mødet hos John Train var at samle den nødvendige politiske slagstyrke til at eliminere Lyndon LaRouche fra den amerikanske politiske scene – om nødvendigt at slå ham ihjel, eller hvis det ikke var

praktisk muligt, diskreditere ham politisk eller konstruere de juridiske instrumenter til at sende ham i fængsel. Den **6. oktober 1986** mislykkedes et forsøg på at fremprovokere en fysisk konfrontation, hvori LaRouche skulle have været dræbt. I stedet blev der indledt en politisk motiveret proces, der sendte LaRouche **fem år** i fængsel i **januar 1989**.

John Train er stadig aktiv på den grå politiske scene, som forsvarer for Wall Streets interesser. Både i **USA** og **Europa**. I **Tyskland, Frankrig** og **Storbritannien** har kredse forbundne til John Train været aktive i flere forsøg på at underminere LaRouches politiske indflydelse. Derfor har *Prometheus'* samarbejdspartner, *Executive Intelligence Review*, besluttet at offentliggøre det omfattende arkivmateriale om John Train og hans politiske og økonomiske aktiviteter, som man har samlet over de seneste to årtier. Sammen med helt nyt materiale om blandt andet hans historiske og nutidige forbindelse til de gamle fascistiske kredse i Norditalien. Læs hele historien på www.larouchepub.com.

WEBCAST MED LAROUCHE

En international »webcast« med den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** den **6. september** udviklede sig til en imponerende politisk dialog mellem alle hjørner af **Det eurasiske Kontinent**. Den indledende tale blev transmitteret fra en konference i **Berlin** med »live« forbindelse til en parallel konference i **Washington**. Men et endnu større publikum var spredt ud over den halve klode fra **Rusland, Kina** og **Indien** til **Malaysia** og **Indonesien**. I **Sydamerika** fulgte forsamlede lærere og studenter på universiteter i **Sao Palo Sua, Honduras, Cochabama** og **La Paz** i **Bolivia, Lima** i **Peru** og andre forsamlinger i **Argentina, Mexico** og **Colombia** med på en direkte oversættelse til spansk.

Tre uger tidligere havde Lyndon LaRouche rundsendt et politisk-filosofisk diskussionsoplæg med titlen »*Dynamics & Economy*« (»*Dynamik og Økonomi*«) sammen med andre af sine omfattende analyser af den igangværende internationale sammenbrudskrise. Og de mange skrevne og mundtlige indlæg bar tydeligt præg af, at disse oplæg blevet studeret grundigt. Der kom indlæg og spørgsmål fra et stort antal professorer ved nogle af Ruslands mest prominente læreranstalter, og en af dialogdeltagerne var fhv. premierminister **Jevgenij Primakov**. Andre diskussionsindlæg var fra **Kina, Egypten, Pakistan** og **Indien**, og der var hilsener fra dr. **Mahathir Mohammad**, Malaysias fhv. premierminister. Der var spørgsmål fra det franske politiske ugemagasin *Reseau Voltaire* og dr. **Philip Jennings**, fhv. præsident for **Tysklands Forbundsrag**. Fra Washington var der spørgsmål fra rådgivere til flere demokratiske senatorer og kongresmedlemmer samt fra en politisk-økonomisk arbejdsgruppe ved den amerikanske tænketank **Brookings Institution**. Webcasten kan ses og høres på larouchepac.com.

Og den **31. oktober**, fortsætter den transeurasiske politiske dialog. Her stiller Lyndon LaRouche op til en ny »webcast« transmitteret fra Berlin. Følg med »live« på www.larouchepac.com kl. **19:00** dansk tid.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**et, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Eget tryk